

denne lovs § 1, nr. 24, 28 og 29, træder dog i kraft den 1. juli 1986.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Den gældende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, udtrykker, at miljømyndighederne ved lovens administration skal afveje miljøhensyn med andre samfundsmæssige hensyn og omkostningerne ved beskyttelsesforanstaltninger.

Som bestemmelsen er affattet, indeholder den ingen vejledning om, hvordan denne afvejning skal foretages. Bestemmelsen er dog blevet opfattet som mere vidtgående end de almindelige forvaltningsretlige regler om forholdsmæssighed mellem mål og midler.

Heroverfor står, at andre bestemmelser i miljøbeskyttelsesloven præciserer en prioritering af miljøet. Det følger således af § 1, stk. 2, at loven særligt skal anvendes til nøje at sikre de kvaliteter i de ydre omgivelser, som er af betydning for menneskers hygiejniske og rekreative levevilkår og for bevarelse af et alsidigt dyre- og planteliv. Af § 3, stk. 1 og 2, fremgår, at en forurenende virksomhed skal lokaliseres et sted, som er hensigtsmæssigt ud fra et miljømæssigt synspunkt.

Ændringsforslaget tilsigter ikke nogen ændring i den almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsgrundsætning, men det fastslås med ændringen, at lovens generelle formål ikke må tilsidesættes ved, at der inddrages hensyn, der ligger uden for denne grund-sætnings rammer.

Forholdsmæssigheden mellem mål og midler skal fortsat forstås således, at der ikke skal afholdes betydelige omkostninger til yderligere forureningsbegrænsende foranstaltninger, hvis den miljømæssige nyttevirkning vil være beskeden og ikke er miljømæssigt påkrævet.

Det siger sig selv, at denne forholdsmæssighed også indgår i administrationen af de foreslåede nye formuleringer af § 44, stk. 4-6 (ændringsforslag nr. 2).

Det forudsættes i øvrigt, at konkrete overvejelser om forholdsmæssighed mellem mål og midler indgår i de hovedhensyn, der efter ændringsforslag nr. 4 om en ny § 65 a skal angives i afgørelser efter loven.

Til nr. 2

Formålet med ændringerne er at åbne mulighed for at revidere utidssvarende vilkår i godkendelser.

I stk. 4 begrænses den hidtidige beskyttelse til 8 år. Ved valget af dette åremål er der dels lagt vægt på, at virksomhederne har behov for en passende planlægnings- og investeringsperiode for bygninger, maskiner og inventar, dels på at den forureningsbegrænsende teknologi inden for dette tidsrum må forventes at have gennemgået en vis udvikling. Der er derfor næppe grundlag for, at beskyttelsen strækkes ud over 8 år. Den ændrede ordlyd tilsigter i øvrigt nu klargøring af bestemmelsens rækkevidde. Indgreb inden for de første 8 år kan navnlig ske, når man erhverver ny viden om et stofs skadelige virkninger eller ny viden om økologiske sammenhænge. Desuden er ordet »væsentligt«, der er i den eksisterende bestemmelse, udeladt, da det har givet anledning til misforståelser.

Stk. 5 åbner en vid adgang til at revidere vilkår efter 8 års fristens udløb. Det vil herefter blive en dagligdags foreteelse, at tilsynsmyndigheden ajourfører vilkår, som er blevet utidssvarende. Det må forventes, at tilsynsmyndigheden vil foretage en vis prioritering og i første række koncentrere sig om at gennemgå vilkårene for de virksomheder, hvor de største miljømæssige forbedringer kan opnås.

Tilsynsmyndighedens overvejelser og den faktiske anvendelse af denne bestemmelse skal afspejles i de tilsynsberetninger, der forventes foreskrevet i medfør af § 56.

Bestemmelsen kan anvendes i forhold til virksomheder, hvis godkendelse på tidspunktet for ændringslovens ikrafttræden er mere end 8 år gammel.

Stk. 6 sigter til virksomhedstyper, hvis forurening er særligt omfattende eller af særlig vanskelig karakter. Her vil en hurtigere revisionsrytme af miljømæssige grunde være ønskelig. Det er tanken, at en række virksomhedstyper i den kemiske industri skal omfattes af den bekendtgørelse, ministeren agter at udstede. Virksomheder, der udleder f.eks. kviksølv og cadmium overvejes ligeledes inddraget, og i EF-direktiverne herom arbejder man allerede med tidsbegrænsninger på 4 år.